

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Nos etiam, ceu Deu citharas, & variè tangi, & Deo dulcem de nobis melodiam reddere debere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

tharæ chordis respondentia, aut (ut ipse ad B. Mechtildem *L. 3. c. 1.* Christus loquitur) ut septem miræ suavitatis cantica, ad crucis citharam in amoris thalamo cecinerit; & quibus animo comprehensis atque retentis, germanos Crucifixi amatores, ærumnas suas atque dolores consolari voluerit.

Hoc igitur nunc age; & quando, ut inquis, tui te dolores intolerabiliter cruciant; omissis vanis avocamentis, ad hujus citharæ suavitatem aure cordis admotâ, hinc sume certa patientiæ Christianæ magisteria, hinc malis tuis non inutile delinimentum, inde molestiarum atque dolorum allevamentum require. Perspicias tandem, mihi crede, quid distent humanis divina solatia, neque ullum esse tantum dolorem, cui non similibus piæ mentis exercitijs, ubi ijs paulum assueveris, medicinam aliquam atque levamen invenire possis. Hoc primum.

§. 2.

Nos etiam, ceu *DEI* citharas, & variè tangi, & *DEO* dulcem de nobis melodiam reddere debere.

DEin ad uberius istius piæ cogitationis operæ pretium, illud insuper tecum statues: te quoque dum aliquid pateris, Salvatoris exemplo, instar divinæ citharæ esse debere. Sic enim rursus, sed alio in loco de nobis ipsis sermonem faciens S. Augustinus: *Cum aliquid (inquit) patimur In ps. 42. tribulationum, tentationum, scandalorum in terra, cithara est.* Cui itidem consonans Hugo de S. Victore, Annotationum in psalmos cap: 65. cui titulus est, *De citharam spirituali;* ejusmodi citharam mysticè describens, ait: *Chordam esse hominis justî corpus, quod maceratur & tenditur, inter pœnam carnis, & dolorem cordis: clavos esse timorem DEI, ejusq; amorem: plectrum autem, gratiam.* Denique sicuti chorda siccat & tenditur, ut sonitum reddat; ita hominis carnem oportere, siccare per abstinentiam, tendi per patientiam.

F f f f

Addere

Addere potuit, non tantum intendi, sed etiam percuti debere, ut quasitam reddat celestis concentus suavitatem. Nam veluti musica instrumenta, etsi fabrè-facta sint, atque ex artis ratione ad harmoniam composita, at tamen *non percussa silent*, tangiq; volunt, si qua ex illis expectetur oblectatio: ita quisquis sese ut DEI citharam aspexerit, nihil mirabitur sibi intendi chordas, seq; variè à DEO tentari atque pulsari; quippe cum ita necesse sit, ut concentus edatur, DEO dignus, atque hominis patientià divinus animus, tanquam melodià sibi acceptissimà, oblectetur.

At si justus quilibet in tribulatione positus, DEI cithara est: quanto istud magis de sanctis Martyribus dicemus? Quibus equidem cum artus contempler in æqualeo distendi, emoveri vertebrae, contendi nervos, ferreis unguibus ac pectinibus membra pulsari; eosdemq; inter hæc cruciamenta, non flebilem questum, non gemitum graviores edere, neque omnino vocem aliam, nisi *DEO gratias redere*: totidem ego divinas citharas mihi videre & audire videor, cælum omne complentes suavitate incredibili, dulciq; patientiæ miraculo DEUM ipsum ad se conversum attentumq; detinentes: *Omnia enim patientia dulcis est DEO*; inquit hanc ipsam in rem S. Augustinus loco citato.

In ps. 42.

Quid de S. Job dicam? quem mihi vel ipse Sathanas ut

Job 2.

DEI citharam spectasse videtur, cum diceret: *Mitte manum tuam, & tange os ejus & carnem ejus; & tunc videbis, quid in faciem benedicat tibi.* Tange, inquit, istius nervos, chordas hujus citharæ validius paulò pertenta: & peream, nisi disiliat infelix lyra, aut pro laudis cantico, in voces amaras, & tibi injucundos contumeliæ sonos erumpat. At verò quid contrà respondet præstantissima cithara, & ad ipsam DEI tangentis manum bellè attemperata? *Sicut Domino placuit, ita factum est: sic nomen Domini benedictissimum.* O præclaram illam harmoniam, & divinis auribus jucundissi-

Job 1.

diffimum concentum; voluntatis humanæ cum divinæ, etiam extremis in malis, æquabilem atque constantem contentionem! Atque ille non extremis tantum DEI digitis tentatus, sed totâ ac plenâ manu pulsatus (*manus Domini, inquit, tetigit me*) tamen, sicut ait B. Gregorius, *voces patientis in DEI laudem percussus reddit; & venturo olim in carne Salvatori, patientiâ prophetante præludit.* Ut enim rursum de eo S. Gregorius: *Mediatoris typum eò verius tenuit, quò passionem illius, non loquendo tantummodo, sed etiam patiendò, prophetavit.* Ille igitur nullo antecedente magisterio à Deo percussus, omnes numeros ac modos implet cœlestis musicæ; & nondum auditâ principi illi citharæ, quæ in crucis ligno tam dulcè sonuit, obsecundante consensu, & quasi anticipato repercussu admodulatur. Ut vel hoc exemplo erubescat nostra inertia; qui etiam nobis præcurrente DEI Filio, etiam summo tantum DEI pollice præstricti, aut dissonum quiddam atque absurdum responsamus, aut propositæ nobis ad imitandum divinæ citharæ vix extremos modulos, nec nisi obscurè ac malignè reddimus.

Hic obiter adverto S. Augustinum, de eadem S. Job patientiâ loquentem, alterius organi similitudine usum, non ab simili sensu. Considerat quippe sanctas animas, tanquàm tubas ductiles, quæ de ipso malleo (scilicet diabolo) in manu DEI posito, id est in potestate DEI, tunduntur, ut resonent laudes DEI. Atque, *Tuba ductilis (inquit) erat Job, quando repente percussus tantis damnis & orbitate filiorum, tunc sine illâ tantæ tribulationis factus tuba ductilis, sonuit: Dominus dedit, Dominus abstulit, &c. Quomodo sonuit, quàm suavem sonum dedit, illa ductilis tuba!* Denique cum illam alteram ejusdem organi non minus præclaram vocem commemorâset, quâ uxori insultanti respondit: *Si bona suscepimus de manu DEI, mala quare non suscipiamus? O sonum fortem! exclamat: o sonum dulcem! Quem non dormientem excitet sonus iste?* Hæc S. Augustinus. Ffffz Sed

Job 19.
L. 2. Mor. c.

L. 23. Mor.
c. 1.

In ps. 97,
& serm. 222.
de temp.

Sed audire hic juvat etiam B. Ambrosium, qui ad roces psalmi 80. alludens, & citharam nos, & psalterium, & tympanum sumere præcipit, ut omnigeno eorum organorum apparatu, suavis & ipsi Deo jucunda de nobis existat, variarum virtutum symphonia. Verba ejus libro 6. in Lu-

L. 6. in Luc.
c. 7.

cam sunt ista: *Sume & tu citharam, ut pulsata spiritus pleura interiorum chorda venarum, boni operis sonum reddat. Sume, & psalterium, ut harmonia dictorum factorumq; tuorum concinat. Sume & tympanum, ut organum, tui corporis spiritus moduletur interior, factisq; operantibus dulcis, morum tuorum suavitas exprimat.* Deniq; & S. Petrus Chrysologus sermone quodam poenitentem Magdalenam in citharam, fistulam, & organi musici omne genus convertit, de ea disse-

Serm. 93.

rens in hunc modum: *Ad delicias deitatis totas, totam pulsas cordis sui & corporis harmoniam; organi planctus dat clamorem; citharam per suspiria longa modulatur.* Omitto reliqua.

§. 3.

De hilari malorum patientia, varia ex dictis præceptione.

AD extremum, ut ex hac quam exequimur cogitatione in usus nostros adhibita, fructum proprium capiamus. Dum tanget nos Deus, dum percutiet, dum tentatione afflictionēve aliquā exercebit, ita apud nos subinde ratiocinabimur. *Primò*: Tentationes istæ, vexationes, dolores, ictus sunt amantis, blandientis ac colludentis Dei. Lusus sunt supremi Citharædi oblectantis se in opere suo: & grandis favoris instar habendum est, quod ea majestas de nobis sumat suimet oblectandi materiam; & non malis nostris illa quidem, sed nostrâ malorum patientiâ, delectetur.

Secundò: Sed neque mirabimur, si has potius quam illas in nobis fides percenteret; si ad hanc potius quam illam cantionum nos exerceat. Sibi enim canit, & non nobis, sapientissimus & amantissimus artifex. Utatur ille organo suo